

DOMÈNEC FITA

FIRES

Fires.— Fressa. Potser el primer record és de fressa. Un núvol de soroll sota els arbres poderosos que es va esfilagarsant a mida que t'hi acostes: l'home dels globos vociferant la mercaderia, el clàxon dels cotxes de juguina, la sirena dels autos de xoc, la cantarella dels números de la tómbola.

Un instant precís a la memòria, vivíssim: jo arrapada al pal d'un cavall de fusta, amb garlandes de roses i sella de purpurina, girant i girant mentre Tom Jones trona Dilaila. Tinc el pressentiment que mai no creixeré. Tanco els ulls i desitjo. Mary Poppins i l'escuraxemenies cavalcant pel Londres victorià. La fireta de les parades embolicada amb cel·lofana em fa pampallugues cobdiciosos.

Imatges pintades a les parets de llauna de les barraques. Dones exuberants, pletòriques d'hormones amb la carn d'un rosa innocent. Monstres fantàstics, plens de punxes i urpes, amb cos d'escata verda i atributs humans. Les germanes mínimes, l'home serp. Les misèries humanes que es mostren impúdicament al ritme frenètic de les cançons de moda.

Un tren-cuc té tot de cors dibuixats als vagons. Cors travessats per una sageta. Una aroma de cotó de sucre s'enfila fins a la caseta on venen les entrades i una bafarada d'amor, tímidament, es desprèn de les pomes cobertes de caramel. Em temo que sóc la dona barbuda.

Roina, humitat. Pluja i plàtan, arbre i aigua. Tendals, plàstics, lones que fan d'aixopluc, i a les quals,

per un instant, la mullena i la bombeta presten una lluentor diamantina. De cada gota tardoral penja, subtilíssim, un fil de tristesa. El misteri dels rius plana damunt la gent com una boira gastada.

Els parents de poble vénen per donar un volt al Certamen. Un artilugi deliciós escup unes bales de palla petites, perfectes, sobre una cinta transportadora. És una màquina de batre en miniatura. Els gironins, tan dignes, fem cara de no sorprendre'ns de res.

Estovalles de fil, canelons, vedella amb bolets. Rostit. En una casa com cal no hi ha festa sense rostit. Segons com, sorprèn un matí untat d'un sol melós i daurat com un darrer vestigi d'estiu.

Vins i licors, rebosteria, cafès. Llarguíssimes sobretaules en les quals la conversa es trenca i destrenca amb el fum. Impaciència fins que arriba l'hora del circ. Les trapezistes duen el cabell recollit i salten al buit deixant un rastre de

pintallavis. Hi ha una ferum de bèstia engabiada i uns pallassos que no fan riure. L'estrèpit del tren enlairat ens forada les orelles quan tornem a casa.

Sant Narcís espera pacientment que es vagi desgranant la llarguíssima cua de fidels que van a buscar les bossetes de cotó miraculós. No trigarán a arribar els dies de mal d'orella. Un escolanet de cartró pedra, negre i amb el cap rinxolat contempla atònit l'aglomeració de l'ofici des d'una capella lateral. Avui les sabates apreten i qui té un àtom d'identitat estrena. La memòria s'emplena de crisantems. El llarg hivern truca a la porta.

NATÀLIA MOLERO